

Arrest

nr. 254 863 van 21 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 november 2019 en op 6 november 2020. Ook haar dochter dient op 5 oktober 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 december 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X te San Cristobal.

Uw dochter G.M.I.M.(...) (o.v. X) kreeg kanker en werd in Venezuela behandeld via chemotherapie. In totaal kreeg ze tien à twaalf keer zo een behandeling en de laatste keer was twee jaar geleden. U kreeg ook te maken met kanker en werd daarvoor in 2016 en 2017 geopereerd in Venezuela.

Uw dochter nam in Venezuela deel aan protesten tegen de regering en was er één van de verantwoordelijken. Omwille van haar politieke activiteiten werd ze achtervolgd, maar niets kon haar tegenhouden. U en uw dochter kregen enkele keren leden van de SEBIN aan de deur. Ze bedreigden uw dochter dat als ze niet zou stoppen met protesteren ze haar zouden vermoorden. Twee tot drie keer was u tijdens zo een bezoek van de SEBIN in het appartement aanwezig, maar u was bang en bleef telkens op uw kamer terwijl uw dochter aan de deur de SEBINleden te woord stond. Uw burens vertelden aan u dat ze zagen dat er nog op andere momenten leden van de SEBIN naar jullie appartement kwamen, maar u was op die ogenblikken niet thuis. Door haar protestactiviteiten werd uw dochter vier à vijf maanden voor ze Venezuela definitief verliet ontslagen in het ziekenhuis waar ze werkte.

Nadat uw dochter Venezuela verliet met haar zoon G.G.D.J.P.(...) (o.v. X) en naar Mexico reisde verliet u eveneens Venezuela op 30 januari 2019 naar Mexico, waar u uw dochter vervoegde. U verkreeg in Mexico een permanente verblijfsstatus als vluchteling via uw zoon J.A.(...) die eveneens twee jaar voor u van Venezuela naar Mexico reisde. Uw andere zoon M.(...) woont ook in Mexico, maar u hoorde niets meer van hem. U besloot om Mexico te verlaten. U verliet Mexico op 4 oktober 2019 samen met uw dochter en kleinzoon. Jullie landden op 5 oktober 2019 op de luchthaven van Zaventem en vroegen ter hoogte van de grenscontrole om internationale bescherming. In afwachting van de behandeling van uw aanvraag werd u samen met uw dochter en kleinzoon overgeplaatst naar een open transitiewoning te Zulte.

U beroept zich voor uw vrees bij een terugkeer naar Venezuela en naar Mexico op dezelfde verzoeksmotieven als uw dochter G.M.I.M.(...) (o.v.X). U kon niet in Mexico achterblijven omdat uw dochter de enige was die voor u wilde zorgen en in Venezuela vreest u dat u en uw dochter zal vervolgd worden omwille van haar politieke activiteiten.

Naar aanleiding van uw kankerbehandeling en die van uw dochter wordt jullie gezondheidstoestand verder opgevolgd in België.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel paspoort voor.

Uw dochter legt ter staving van haar verzoek volgende documenten neer: haar origineel paspoort en dat van haar zoon; een notariële akte betreffende de volmacht over haar zoon; medische documenten uit Mexico; de Venezolaanse identiteitskaart van de vader van haar zoon; de permanente verblijfskaarten van uw dochter en van haar zoon en van u; een bewijs van procedure met betrekking tot het verzoek om erkenning van de vluchtelingenstatus in Mexico van uw dochter, van haar zoon, van haar broer J.A.(...) en van u; haar huwelijksattest uit Mexico; haar schooldiploma's en -resultaten uit Venezuela; een attest van een bijkomende opleiding in Mexico; medische resultaten van uw controleonderzoek en dat van uw dochter uit België; een bericht op haar instagram-account over een politieke manifestatie in Venezuela (d.d. 20/05/2017); een titel van een internetartikel over protesten en een staking van verplegend personeel in Venezuela; een afschrift van whatsapp-berichten naar de vader van haar zoon in Venezuela en een bijkomende verklaring; bewijzen van schoolinschrijving van haar zoon in Mexico; de beslissing van de Mexicaanse overheid om uw dochter een permanente verblijfsvergunning toe te kennen; een afschrift van whatsapp-berichten naar de advocaat van een vluchthuis in Mexico en een bijkomende verklaring; internetartikels over misdrijven tegen vrouwen en verdwijningen van vrouwen in Mexico, en een bijkomende verklaring; internetartikels over Juan Requesens en een bijkomende verklaring; foto's van instagram van haar man die professioneel kickbokser is en een bijkomende verklaring; bewijzen van haar verblijfsadressen in Mexico en een bijkomende verklaring; drie foto's van haar instagram-account van protestmarsen en het vliegticket van u van Bogota naar Mexico (d.d.30/01/2019), en een bijkomende verklaring van u; twee internetartikels betreffende de verdwijning van vrouwen in Mexico; afdrukken van Whatsapp-gesprekken met de vader van haar zoon en met de moeder van de zussen van haar zoon; afdrukken van instagram over Juan Requesens; een internetartikel van El Nacional over de situatie in Mexico; afdrukken van whatsapp-gesprekken i.v.m. werk en het gebrek aan sociale zekerheid in Mexico; facturen van toegediende vaccins te Mexico; een internetartikel inzake het huwelijk en de nationaliteit in Mexico; informatie over de migratiewetgeving van Mexico; een foto met het adres van een openbaar ministerie in Mexico; een zakenkaartje van haar broer Jose Adolfo; een afsprakenkaart van u bij de oncoloog; medische documenten van u uit Venezuela; eigendomsdocumenten van het appartement van u, en van het huis van uw vader; migratiewetgeving

van Mexico; eigendomsdocumenten aankoop perceel in Venezuela van uw dochter met de vader van haar zoon; medische documenten van uw dochter uit België; een schoolattest i.v.m. de prestaties van haar zoon in België; een brief van de kleuterjuf van haar zoon in België; een aankoopbelofte perceel in Venezuela van uw dochter met de vader van haar zoon; één instagrambericht aan Juan Requesens en één aan Rafaella Requesens; twee afdrucken van Instagram-posts van uw dochter in het ziekenhuis; extra afdrucken van whatsapp-berichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient vastgesteld te worden dat u uw verzoek om bescherming steunt op de motieven zoals uiteengezet door uw dochter G.M.I.M.(...) (o.v. X) (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van M.S.Ir.M.(...) d.d. 04/11/2019, hierna CGVS Ir.(...) 1, p.3-4; zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van M.S.Ir.M.(...) d.d. 06/11/2020, hierna CGVS Ir.(...) 2, p.5-6,9; zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van G.M.I.M.(...) d.d. 04/11/2019, hierna CGVS I.(...) 1, p.8-10). In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd zoals blijkt uit de hieronder hernomen beslissing:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer naar Venezuela dat u zal worden vervolgd door de Venezolaanse autoriteiten wegens uw deelname aan en organisatie van protestmarsen tegen de overheid, en omdat u een vraag om internationale bescherming indiende in het buitenland (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van G.M.I.M.(...) d.d. 04/11/2019, hierna CGVS I.(...) 1, p.8-9,11).

Aan uw vervolgingsverhaal kan echter geen geloof worden gehecht. Enkele opvallende vaststellingen leiden het CGVS tot die conclusie.

Vooreerst moet er worden gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die u en uw moeder ten deel vallen op enerzijds de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds het CGVS. Waar u op de DVZ verklaarde dat u naar aanleiding van het wanbeleid in het ziekenhuis waar u werkte, deelnam aan de protesten in de periode van november-december 2016 tot 2017, en dit met ondersteuning van Juan Requesens (CGVS-Vragenlijst G.M.I.M.(...) d.d. 16/10/2019, hierna CGVS-Vragenlijst I.(...), vraag 3.5), stelt u vreemd genoeg op uw persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u aan desbetreffende protesten deelnam vanaf februari-maart 2018 tot 12 mei 2018 (CGVS I.(...) 1 p.9; zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van G.M.I.M.(...) d.d. 06/11/2020, hierna CGVS I.(...) 2, p.8-9,19). Met uitzondering van het verzorgen van gewonden in 2014, waren deze drie protesten uit 2018 de enige protesten waaraan u deelnam, zo stelt u op het CGVS (CGVS I.(...) 1 p.10; CGVS I.(...) 2 p.8). Uw moeder haar verklaringen op enerzijds de DVZ en anderzijds het CGVS moeten eveneens tegen het licht worden gehouden daar ze op de DVZ met geen woord rept over uw politieke activiteiten of problemen die daardoor zouden zijn ontstaan in Venezuela (CGVS-Vragenlijst van M.S.Ir.M.(...) d.d. 16/10/2019, hierna CGVS-Vragenlijst Ir.(...), vraag 3.5). Sterker nog, volgens haar verklaringen bij de DVZ vreest uw moeder voor jullie in Venezuela medische en economische problemen, maar koestert ze verder helemaal geen vrees ten aanzien van de autoriteiten (CGVS-Vragenlijst Ir.(...), vraag 3.5,3.7), hetgeen uiteraard haaks staat op jullie verklaringen ten aanzien van het CGVS. Aangezien de door u bijgewoonde en georganiseerde protesten in Venezuela een fundamentele plek innemen in uw vervolgingsrelaas, ondergraven deze discrepanties de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees sterk.

Maar ook onderling leggen u en uw moeder erg opvallende verklaringen af. U beweert namelijk dat u in 2018 aan drie protesten in Venezuela deelnam en deze mee organiseerde (CGVS I.(...) 1 p.9-10; CGVS I.(...) 2 p.8-9,19). Uw moeder heeft daarentegen blijkbaar geen idee aan hoeveel protesten u sinds begin 2018 deelnam in Venezuela (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van M.S.Ir.M.(...) d.d. 06/11/2020, hierna CGVS Ir.(...)2 p.5). Of u de enige organisator van de protesten was, kan uw moeder evenmin aangeven (CGVS Ir.(...)2 p.5). Over hoe u de protesten precies organiseerde tast uw moeder evenzeer in het duister (CGVS Ir.(...)2 p.5). Uw moeder kan schijnbaar niet eens met zekerheid zeggen of u daadwerkelijk protesten hielp organiseren of niet (CGVS Ir.(...)2 p.5). Uw moeder weet wel dat u voor de protesten contact had met Juan Requesens, maar van waar of wanneer u hem dan kende, of hoe jullie voor het eerst in contact kwamen, weet ze evenwel niet (CGVS Ir.(...)2

p.5-6). U verklaart dat naast uzelf ook het merendeel van het ziekenhuispersoneel werd ontslagen omwille van hun deelname aan de protesten (CGVS I.(...) 2 p.15). Uw moeder heeft echter geen weet of er nog andere mensen werden ontslagen door uw werkgever omdat ze deelnamen aan protesten (CGVS Ir.(...)2 p.9). Op welke manier u werd ontslagen of hoe u de reden van uw ontslag te weten kwam, is eveneens vreemd voor uw moeder (CGVS Ir.(...)2 p.8-9). Uit uw verklaringen tegenover het CGVS blijkt dat u wel over voornoemde informatie beschikt (CGVS I.(...) 1 p.9-10; CGVS I.(...) 2 p.6,8-9,10-11,14-17,19-20), en het is dan ook vreemd dat uw moeder zo slecht op de hoogte is van uw politieke activiteiten in Venezuela, dewelke aanleiding gaven tot jullie definitief vertrek uit jullie land van herkomst. U en uw moeder werden geconfronteerd met deze vaststellingen (CGVS Ir.(...)2 p.5-6; CGVS I.(...) 2 p.18-19). Uw uitleg dat uw moeder u bij wijze van spreken zou vermoorden nog voor u naar de protesten kon gaan indien u haar erover inlichtte (CGVS I.(...) 2 p.18), kan geen verschoning bieden. Hetzelfde dient gezegd van het verweer van u en uw moeder dat u haar zeer weinig vertelde (CGVS I.(...) 2 p.19; CGVS Ir.(...)2 p.5-6). Anderzijds verklaart uw moeder tezelfdertijd dat ze in België u ook niet naar uw politieke activiteiten en protestdeelname vroeg (CGVS Ir.(...)2 p.5-6), hetgeen eveneens vreemd mag heten. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u, noch uw moeder er in slagen om aan te geven wanneer de SEBIN-leden naar jullie appartement kwamen of hoeveel keer dat precies gebeurde (CGVS I.(...) 2 p.17-18,23; CGVS Ir.(...)2 p.6-7). De vaststelling dat uw moeder zo slecht geïnformeerd blijkt over uw politieke activiteiten en de gevolgen daarvan blijft frappant. Uw politieke activiteiten en de gevolgen daarvan zijn immers zoals eerder gezegd toch net de reden van jullie vlucht uit Venezuela en jullie verzoeken om internationale bescherming. De idee dat jullie over die belangrijke aspecten (bijna) niet zouden hebben gecommuniceerd sinds deze gebeurtenissen, sinds jullie vertrek uit Venezuela, tijdens jullie verblijf te Mexico en vervolgens in België, is daarom niet aannemelijk. Derhalve wordt uw voorgehouden vrees wederom ondermijnd.

De geheugenproblemen die u, uw moeder en uw eerste advocaat aanhalen om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen, zijn echter niet aangetoond (CGVS I.(...) 2 p.12; CGVS Ir.(...)1 p.10-11). U, noch uw moeder, noch uw advocaat leggen hierover enige vorm van bewijs neer. Bovendien zegt uw moeder dat ze zich wel alles herinnert maar dat het haar gewoon meer moeite kost (CGVS Ir.(...)1 p.9).

Ook uw onwetendheid over de actuele stand van uw problemen ondermijnt trouwens de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. De vaststelling dat u, eenmaal in veiligheid aangekomen in België en na uw eerste persoonlijk onderhoud (d.d. 04/11/2019), niet meer heeft geïnformeerd bij het thuisfront of bij anderen (CGVS I.(...) 2 p.4-6), wijst op een desinteresse in uw hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door u beweerde vrees voor vervolging. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat u nalaat dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U en uw moeder stonden nochtans in contact met familie en anderen in Venezuela (CGVS I.(...) 2 p.5; CGVS Ir.(...)2 p.3-4), waaruit blijkt dat u wel degelijk de mogelijkheid had om u verder te informeren over de stand van zaken. Dat u uw verleden wilde achterlaten en u niets wilde vragen omwille van uw gezondheid, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen (CGVS I.(...) 2 p.5).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Er kan echter niet worden voorbijgegaan aan een aantal opmerkelijke vaststellingen omtrent uw politieke carrière. U was nooit lid van een politieke partij, maar handelde uit onvrede over het beleid inzake ziekenbehandeling en omwille van het tekort aan medicijnen en werkmateriaal (CGVS I.(...) 1, p.8-10; CGVS I.(...) 2 p.8-11). Dat u op een gegeven moment heeft deelgenomen aan een manifestatie en er met anderen over hebt gesproken wordt an sich niet betwijfeld, hetgeen ook blijkt uit de door u ingediende stukken (zie ingediend document nr 21 van G.M.I.M.(...)). Er moet wel opgemerkt worden dat het document dat u hiervoor ter staving neerlegt ongedateerd is (zie ingediend document nr 21 van G.M.I.M.(...)). Aan uw verklaringen daadwerkelijk een organisator van protesten en een vriend van Juan Requesens te zijn geweest, kan evenwel geen geloof worden gehecht. Zoals eerder gesteld zijn er in de eerste plaats de tegenstrijdige verklaringen die u ten deel vallen op enerzijds de DVZ en anderzijds het CGVS, alsook de zo goed als onbestaande kennis van uw moeder omtrent uw politieke activiteiten, die de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantasten. Bijkomend moet ook vastgesteld worden dat u, behalve voor uw loutere deelname aan een manifestatie, zich volledig beroept op blote beweringen die u zodus niet aantoonst. U heeft immers niet aangetoond daadwerkelijk protesten te hebben georganiseerd en geleid, noch dat u werd overgeplaatst op uw werk, noch dat u ontslagen werd, noch dat u bevriend zou zijn met de volksvertegenwoordiger Juan Requesens. U beweerde nochtans dat u het gezicht was van de protesten en dat u foto's heeft die uw verklaringen onderschrijven (CGVS I.(...) 1 p.10; CGVS I.(...) 2 p.10-11,15). Betreffende uw ontslag is het eveneens opmerkelijk dat u daarvan geen bewijsstukken kan neerleggen, u daar ook nooit achter vroeg, evenals dat u enkel op basis van roddels en op staande voet zou zijn ontslagen (CGVS I.(...) 2 p.16-17). Bij de Whatsapp-afdrucken die naar uw protestactiviteiten verwijzen moet worden vastgesteld dat deze ongedateerd zijn en deze een gesolliciteerd karakter vertonen aangezien u hierbij expliciet vroeg om bewijzen aan te leveren van voornoemde activiteiten (zie ingediende documenten nr 50 van G.M.I.M.(...)). Derhalve is de

bewijskracht van deze stukken erg beperkt. Uw vermeende vriendschap met Juan Requesens moet daarenboven ook met grote omzichtigheid worden beschouwd. U geeft toe dat hij geen goede vriend is van u, hetgeen trouwens helder blijkt uit uw verklaringen (CGVS I.(...) 2 p.19-23). Zo weet u niet sinds wanneer hij is gehuwd, noch hoe zijn ouders, vrouw en kinderen heten, of hoe oud zijn kinderen zijn (CGVS I.(...) 2 p.21-22). Wat zijn ouders van werk doen is u eveneens onbekend (CGVS I.(...) 2 p.22). Welke politieke functies Juan Requesens bekleedde weet u ook niet precies (CGVS I.(...) 2 p.22). Ondanks dat u het tegendeel beweert blijkt uw interesse in de persoon van Juan Requesens en zijn lot eveneens relatief (CGVS I.(...) 2 p.5-6). U weet niet waar Juan Requesens momenteel verblijft of onder welke juridische voorwaarden hij sinds zijn huisarrest staat (CGVS I.(...) 2 p.20-21). Verder stelt u verkeerdelijk dat hij een maand voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 06/11/2020) werd vrijgelaten onder huisarrest en ook dat hij steeds in de gevangenis van Ramo Verde zat (CGVS I.(...) 2 p.20-21). De kennis die u over Juan Requesens heeft is niet bijzonder en getuigt niet van een werkelijke vriendschap of interesse. U toont enkel aan dat u hem en zijn zus een bericht heeft gestuurd via instagram, dewelke onbeantwoord bleven (zie ingediend document nr 47 van G.M.I.M.(...); CGVS I.(...) 2 p.5-6,20). Dat uw foto met Juan Requesens overal zou zijn verspreid, blijkt bovendien nergens uit (zie ingediend document nr 11 & 21 van G.M.I.M.(...); CGVS I.(...) 2 p.17). De twee berichten op uw sociale media kunnen de ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsverhaal en aangemeten profiel niet herstellen. U legt slechts één foto van u met Juan Requesens neer naast een afdruk van een ander instagram-profiel die de gevangenschap van Juan aanklaagt (zie ingediende documenten nr 11,21,26 van G.M.I.M.(...)).

Gelet op voorgaande en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vier maand durende blitzcarrière als protestorganisator, is duidelijk dat u niet gezocht werd omwille van uw deelname aan de protesten, laat staan dat u hierom gevisieerd werd, dan wel vervolgd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten.

Dat u niet hoeft te vrezen voor de Venezolaanse autoriteiten blijkt ook uit uw documenten. Zo kan er worden vastgesteld dat u, uw zoon en later uw moeder jullie land hebben kunnen verlaten via de grensovergang in Cucuta met jullie eigen paspoort onder jullie eigen naam (CGVS I.(...) 2 p.24; CGVS Ir.(...) 2 p.9; zie ingediende documenten nr 1 van G.M.I.M.(...); zie ingediend document nr 1 van M.S.Ir. M.(...)). Dat u aan de grensovergang smeergeld zou hebben betaald (CGVS I.(...) 2 p.24), is een blote bewering en neemt niet weg dat u zich bij een officiële grensovergang aanmeldde onwetend om uw smeergeld daadwerkelijk het gewenste resultaat zou hebben.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan één of meerdere protesten.

U stelt verder dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gearresteerd te worden als landverrader omdat u in het buitenland verbleven heeft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS I.(...) 1 p.11).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Zoals eerder aangehaald kon er immers geen geloof worden gehecht aan uw vervolgingsverhaal en bleek u in staat om legaal met uw eigen paspoort de grens van Venezuela over te steken. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op

<https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U en uw moeder woonden in Venezuela in een appartement dat eigendom is van uw moeder en daar nog steeds beschikbaar is (CGVS I.(...) 2 p.6; CGVS Ir.(...)2 p.3,10; zie ingediende documenten nr 39 & 46 van G.M.I.M.(...)). Verder beschikt u in Venezuela over de helft van een perceel dat u hebt aangekocht, en heeft uw moeder tevens recht op een deel van een huis en een zaak die als erfenis door haar vader werd achtergelaten (CGVS I.(...) 2 p.6-7,14; CGVS Ir.(...)2 p.4; zie ingediende documenten nr 40 & 42 van G.M.I.M.(...)). U heeft bovendien een universitaire opleiding genoten (CGVS I.(...) 1 p.4; zie ingediende documenten nr 8 van G.M.I.M.(...)). Uit jullie verklaringen blijkt ook dat u en uw moeder toegang hadden tot de arbeidsmarkt, en dat uw broers, en uw echtgenoot eveneens werkzaam zijn (CGVS I.(...) 1 p.3,8,21; CGVS I.(...) 2 p.6-8,14; CGVS Ir.(...)1 p.3; CGVS Ir.(...)2 p.3-5; zie ingediende documenten nr 36 van G.M.I.M.(...)). Dat de relaties met uw broer(s) en echtgenoot van tijd tot tijd of inmiddels vertroebeld kunnen zijn (CGVS I.(...) 1 p.3; CGVS I.(...) 2 p.3; CGVS Ir.(...)1 p.3; CGVS Ir.(...)2 p.3), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u en uw moeder, die zo zelfstandig genoeg zijn, om jullie land van herkomst te verlaten en jullie verblijf in Mexico (CGVS I.(...) 1 p.6,22; CGVS I.(...) 2 p.13; zie ingediende documenten nr 9 van G.M.I.M.(...)) en reis naar België te organiseren, bij een terugkeer naar Venezuela het leven niet weer zouden kunnen opnemen. Dat het in Venezuela moeilijk kan zijn om weer werk te vinden (CGVS I.(...) 1 p.24) is een situatie die van toepassing is op alle Venezolanen en die geen afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen over uw opleidingsniveau, werkervaring en netwerk. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale en financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde of die van uw moeder ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u of uw moeder, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u of uw moeder, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Vervolgens stelt u nog dat u vreest dat de vader van uw zoon bij een terugkeer van u en uw zoon naar Venezuela hem zal trachten af te nemen van u (CGVS I.(...) 1 p.24; CGVS I.(...) 2 p.12,25; zie ingediende documenten nr 13,24 & 25 van G.M.I.M.(...)). U slaagt er evenwel niet in deze vrees geloofwaardig voor te stellen. Zo dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u deze vrees niet aanbracht tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS Vragenlijst). Bovendien staat

uw vrees haaks op de vaststelling dat u voor uw vertrek uit Venezuela nog een volmacht over jullie zoon van zijn vader kon krijgen (CGVS I.(...) 1 p.4,24; zie ingediende documenten nr 2 van G.M.I.M.(...)). Uw verklaringen over uw vroegere echtgenoot zijn houding tegenover u en uw zoon worden eveneens onderuit gehaald door de stukken waarmee u deze verklaringen tracht te staven. Waar u stelt dat uw ex-partner een macho is die uw zoon wilt afnemen en hem momenteel psychologisch aanvalt door te zeggen dat lang haar voor homo's is weerspiegelt zich geenszins in het gesprek dat u hierover met hem neerlegt (CGVS I.(...) 2 p.12,25). Uw vroegere echtgenoot stelt zich in dit gesprek heel beleefd op, terwijl u die juist een vrees voor hem zou hebben redelijk vlammend uit de hoek komt. In de brief van de leerkracht van uw zoon, waarnaar u eveneens verwijst staat er geschreven dat uw zoon via de tablet contact heeft met zijn papa en dat zijn vader in Venezuela probeert te overleven (CGVS I.(...) 2 p.25). Nergens uit deze stukken noch uit het gegeven dat jullie nog veelvuldig contact hebben kan afgeleid worden dat jullie relatie vertroebeld zou zijn en dat er meer aan de hand is dan een verschil in mening over de haardracht van uw zoon. Er moet dan ook besloten worden dat u geenszins uw vrees voor uw vroegere partner aannemelijk kan maken.

Voor de volledigheid wijst het CGVS er nog op dat, in de mate dat u verwijst naar de medische problemen van u en uw moeder en aanvoert dat u en/of uw moeder in Venezuela geen toegang hebben tot adequate medische zorg, de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM (CGVS I.(...) 1 p.4,11,24; CGVS I.(...) 2 p.2-4,7,13-14,19; CGVS Ir.(...)1 p.4; CGVS-Vragenlijst I.(...), vraag 3.5,3.7; CGVS-Vragenlijst Iria, vraag 3.5,3.7). Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar)

vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. Uw opleiding, identiteit, die van uw zoon en moeder worden verder niet betwist. Hetzelfde geldt voor de medische problemen waarmee u en uw moeder kamp(t)en. Het vliegticket van uw moeder toont enkel aan dat zij Venezuela heeft verlaten per vliegtuig. Dat u in Mexico (legaal) hebt verbleven, gewerkt, er een opleiding hebt gevolgd, uw zoon er naar school stuurde, en er bent gehuwd vormt evenmin een punt van discussie. Uw werk in het ziekenhuis evenals uw deelname aan één of meerdere manifestaties werd, zoals voorheen reeds aangehaald, niet betwijfeld. Evenmin wordt betwijfeld dat er vanuit de medische zorg en door medewerkers van uw ziekenhuis werd geprotesteerd in Venezuela. Doch kunnen zij niets veranderen aan de hierboven beschreven vaststellingen. De documenten die u voorlegt betreffende uw problemen in Mexico en de (onveiligheids)situatie aldaar doen niet ter zake aangezien uw vrees wordt beoordeeld ten aanzien van uw land van nationaliteit en herkomst, zijnde Venezuela. De Belgische documenten die aantonen dat uw zoon in België school loopt, zij het met eventuele moeilijkheden, vermogen evenmin iets te wijzigen aan voorgaande vaststellingen. U bent er aldus niet in geslaagd uw ongelooftwaardigheid omtrent uw asielmotieven te herstellen aan de hand van deze documenten.

De opmerkingen van uw advocaat op de persoonlijke onderhouden van u en uw moeder volstaan evenmin om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen (CGVS I.(...) 1 p.25-26; CGVS I.(...) 2 p.26; CGVS Ir.(...)1 p.10-11; CGVS Ir.(...)2 p.12).

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd."

Bijgevolg dient ook in uw verzoek tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus worden besloten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar dochter, gekend onder rolnummer X. Dit middel luidt als volgt:

“In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Zij stelt verder niet akkoord te gaan dat er geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen in Venezuela noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus is dat zij tot bescherming noopt. Zij verwijst naar de “Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I” van UNHCR van mei 2019 waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Zij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst.”

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar dochter, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Zij roept geen eigen motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook identiek dezelfde beslissing als aan haar dochter betekend.

Zoals door verzoekster in het thans voorliggende verzoekschrift aangegeven, stelt de Raad verder vast dat zij hierin integraal verwijst naar het middel van haar dochter in haar beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 21 mei 2021 met nr. 254 862 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters dochter verworpen.

In dit arrest wordt gemotiveerd als volgt:

“5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1. Verzoekster verklaart dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela door de regering zal worden aanzien als landverrader omwille van haar deelname aan en organisatie van protestmarsen en omdat zij in het buitenland bescherming vroeg. Voor haar zoon vreest zij in Venezuela dat hij alleen achter zal blijven wanneer zij zou worden aangehouden door de autoriteiten of wanneer zij zou sterven aan kanker. Verzoekster vreest ook dat in Venezuela de vader van haar zoon zal trachten om haar zoon van haar af te nemen.

5.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwikkeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO “Venezuela Country Focus”, augustus 2020, p. 21 e.v.;

COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten wegens de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. ‘targeted profiles’ en p. 95-106 ‘colectivos’; COI Focus 15 mei 2020, p. 12-14). Uit de beschikbare landeninformatie kunnen een aantal profielen worden gedistilleerd die in het kader van deze repressie worden gevisieerd of vervolgd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente (universiteits)onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’ alsook p. 59-60).

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’ alsook p. 59-60; EASO, p. 52, 102).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaat Táchira, waaruit verzoekster afkomstig is, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel en politieel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 15 mei 2020, p. 23). Dit crimineel en politieel geweld is evenwel voornamelijk doelgericht. Bijgevolg volstaat een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de deelstaat Táchira dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd en vervolgd. Een individuele beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela dringt zich ook hier op, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze

individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

5.3. Hoewel niet wordt betwijfeld dat verzoekster op een gegeven moment heeft deelgenomen aan een of meer manifestaties en er met anderen over heeft gesproken, besluit de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die voor verzoekster de aanleiding vormden om Venezuela te verlaten, noch aan haar voorgehouden politiek profiel als organisator van protesten en de beweerde vriendschap met volksvertegenwoordiger Juan Requesens, die aan de vervolgingsfeiten ten grondslag ligt.

Hij stelt vast dat (i) verzoekster en haar moeder incoherente verklaringen afleggen omtrent de door verzoekster bijgewoonde en georganiseerde protesten in Venezuela en haar moeder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) zelfs met geen woord rept over haar politieke activiteiten noch hun vrees ten aanzien van de autoriteiten, (ii) haar moeder dermate slecht geïnformeerd blijkt over verzoeksters politieke activiteiten en de gevolgen ervan, (iii) de beweerde geheugenproblemen om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen, niet zijn aangetoond, (iv) verzoekster onwetend is over de actuele stand van haar problemen, (v) behalve voor haar loutere deelname aan manifestaties, verzoekster zich voor het overige volledig beroept op blote beweringen; de bewijskracht van de whatsapp-afdrukken en de twee berichten op haar sociale media is erg beperkt, en (vi) verzoekster, haar zoon en haar moeder op legale wijze met hun eigen paspoort en onder hun eigen naam Venezuela hebben kunnen verlaten.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

5.4. Waar in de bestreden beslissing de commissaris-generaal terecht bemerkt dat verzoekster en haar moeder incoherente verklaringen afleggen omtrent de door verzoekster bijgewoonde en georganiseerde protesten in Venezuela en haar moeder bij de DVZ zelfs met geen woord rept over haar politieke activiteiten noch hun vrees ten aanzien van de autoriteiten, klaagt verzoekster aan dat zij noch haar moeder bij de DVZ de kans hebben gehad gehad om uitgebreid hun relaas vertellen en zaken te verduidelijken. Verzoekster weet echter niet te overtuigen.

De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt over de protesten waaraan zij niet alleen zou hebben deelgenomen maar die zij ook zou hebben georganiseerd, aangezien dit de kern uitmaakt van haar vluchtrelaas.

Tevens kon van haar moeder worden verwacht dat zij in het vervolgingsrelaas bij de DVZ de politieke activiteiten van haar dochter zou vermelden en de problemen die daardoor zouden zijn ontstaan, minstens haar vrees voor de Venezolaanse autoriteiten, nu dit de aanleiding betrof van hun definitief vertrek uit Venezuela. Deze discrepanties ondermijnen de geloofwaardigheid van de verklaarde vervolgingsfeiten, die uit de beweerde politieke activiteiten zouden zijn voortgevloeid.

Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat de commissaris-generaal ten onrechte verwachtte dat haar moeder meer op de hoogte zou zijn over haar politieke activiteiten en de gevolgen daarvan.

Zij herhaalt dat haar moeder absoluut tegen het feit was dat zij zou deelnemen aan de protesten, laat staan deze zou organiseren, reden waarom zij niet veel vertelde aan haar moeder over haar activiteiten.

Verzoekster legt hiermee uit waarom haar moeder in het ongewisse was op het moment van haar activiteiten zelf, maar verklaart hiermee niet waarom zij, nadat zij reeds werd gevisieerd door de autoriteiten omwille van haar betrokkenheid aan die marsen, haar moeder vanaf dan niet, en ook niet tijdens hun verblijf in Mexico en België, heeft ingelicht over haar politieke activiteiten, te meer dit de aanleiding betrof van hun vertrek uit Venezuela (notities persoonlijk onderhoud 4 november 2019 (hierna: NPO I), p. 8-9). Nog minder aannemelijk is dat haar moeder tijdens hun verblijf in België haar ook niet naar haar politieke activiteiten en protestdeelname vroeg (notities persoonlijk onderhoud 6 november 2020 moeder (hierna: NPO II moeder), p. 5-6), terwijl dit de reden was waarom zij naar België kwamen en hier bescherming vroegen. De commissaris-generaal voegt hier nog terecht aan toe dat verzoekster noch haar moeder er in slagen om aan te geven wanneer de SEBIN-leden naar hun appartement kwamen of hoeveel keer dat precies gebeurde (notities persoonlijk onderhoud 6 november 2020 (hierna: NPO II), p. 17-18, 23; NPO II moeder, p. 6-7).

De vaststelling dat verzoeksters moeder zo slecht geïnformeerd blijkt over haar politieke activiteiten en de gevolgen daarvan, is frappant. Verzoeksters politieke activiteiten en de gevolgen daarvan zijn immers, zoals eerder gezegd, net de reden van hun vlucht uit Venezuela en hun verzoeken om internationale bescherming. De Raad besluit dan ook in navolging van de commissaris-generaal dat het idee dat verzoekster en haar moeder over die belangrijke aspecten (bijna) niet zouden hebben gecommuniceerd sinds deze gebeurtenissen, sinds hun vertrek uit Venezuela, tijdens hun verblijf in Mexico en vervolgens in België, niet geloofwaardig is. Dit maakt derhalve dat verzoeksters voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees wederom worden ondermijnd.

5.5. Wat betreft de geheugenproblemen die verzoekster en haar moeder aanhalen om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen, wijst de Raad op wat volgt.

Daargelaten de blote beweringen hierover, kan uit de stukken in het administratief dossier op geen enkele wijze blijken dat geheugenproblemen verzoeksters moeder zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de opgetekende verklaringen bij de DVZ en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verzoeksters moeder beschikt over ruim voldoende cognitieve capaciteiten om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten en zij in staat was om duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Haar moeder gaf bovendien aan dat ze zich wel alles herinnert, maar dat het haar gewoon meer moeite kost (notities persoonlijk onderhoud 4 november 2019 moeder (hierna: NPO I moeder), p. 9). Verzoekster, haar moeder en/of hun advocaat brengen evenmin een medisch attest bij ter staving van de beweringen in dit verband.

5.6. Voor het overige blijft verzoekster in wezen slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Andere motieven laat zij zelfs volledig onbesproken, zoals haar onwetendheid over de actuele stand van haar problemen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.7. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde vervolgingsverhaal en vervolgingsfeiten. Verzoekster kan niet aannemelijk maken dat zij omwille van de door haar bijgewoonde en georganiseerde protesten door de Venezolaanse autoriteiten of de SEBIN zou zijn vervolgd.

5.8. Inzake het risico op vervolging omwille van verzoeksters individuele politieke activiteiten en profiel, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden vier maanden durende blitzcarrière als protestorganisator noch aan haar beweerde vriendschap met Juan Requesens, een notoir activist. Verzoekster slaagt er met haar verzoekschrift niet in hierover anders te doen denken.

Wat betreft de incoherente verklaringen van verzoekster en haar moeder evenals de frappante onwetendheid van haar moeder omtrent haar politieke activiteiten, kan worden verwezen naar punt 5.4.

Verder wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekster geen bewijskrachtige elementen kan voorleggen met betrekking tot de beweerde organisatie van protesten, haar beweerde overplaatsing op het werk en haar ontslag en haar voorgehouden vriendschap met Juan Requesens, maar zich beperkt tot loutere verklaringen.

Verzoekster volhardt verder dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij bevriend is met volksvertegenwoordiger Juan Requeses. Zij verwijst naar de foto die zij heeft bijgebracht en stelt dat de vriendschap puur professioneel was waardoor zij niet veel over zijn privéleven weet. Verzoekster kan echter niet zonder meer worden gevolgd. Verzoekster heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud immers duidelijk toegegeven dat hij geen goede vriend van haar is: “Ik zei niet dat het een ‘vriend-vriend’ was, ik leerde hem kennen op de unif (...)” (NPO II, p.19-23). Zoals door de commissaris-generaal aangegeven, wijzen ook haar verklaringen over Juan Requeses die richting uit: “Zo weet u niet sinds wanneer hij is gehuwd, noch hoe zijn ouders, vrouw en kinderen heten, of hoe oud zijn kinderen zijn (CGVS I.(...) 2 p.21-22). Wat zijn ouders van werk doen is u eveneens onbekend (CGVS I.(...) 2 p.22). Welke politieke functies Juan Requesens bekleedde weet u ook niet precies (CGVS I.(...) 2 p.22). Ondanks dat u het tegendeel beweert blijkt uw interesse in de persoon van Juan Requesens en zijn lot eveneens relatief (CGVS I.(...) 2 p.5-6). U weet niet waar Juan Requesens momenteel verblijft of onder welke juridische voorwaarden hij sinds zijn huisarrest staat (CGVS I.(...) 2 p.20-21). Verder stelt u verkeerdelijk dat hij een maand voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 06/11/2020) werd vrijgelaten onder huisarrest en ook dat hij steeds in de gevangenis van Ramo Verde zat (CGVS I.(...) 2 p.20-21).” De kennis die verzoekster over Juan Requesens heeft, is niet bijzonder en getuigt niet van een werkelijke vriendschap of interesse. De bewering dat dit een puur professionele vriendschap was, biedt hier geen verklaring voor nu ook in professionele relaties minstens enige achtergrondkennis mag worden verwacht over elkaars privéleven. Bovendien gaat zij er met dit verweer eraan voorbij dat zij evenmin wist welke politieke functies Juan Requesens precies bekleedde, in welke gevangenis hij steeds zat en onder welke juridische voorwaarden hij sinds zijn huisarrest staat, zaken die ook in de professionele sfeer zeker mogen geweten zijn. Verzoekster toont enkel aan dat zij hem en zijn zus een bericht heeft gestuurd via instagram, dat onbeantwoord bleef (map met documenten, nr. 47; NPO II, p. 5-6, 20). De foto van haar met Juan Requesens toont hoogstens aan dat zij elkaar, al dan niet toevallig, hebben ontmoet. Hieruit kan echter de beweerdde vriendschap niet blijken. De bewering dat deze foto overal zou zijn verspreid, blijkt bovendien nergens uit (map met documenten, nrs. 11 en 21; NPO II, p. 17).

Verzoekster gaat overigens voorbij aan de vaststelling dat zij evenmin heeft aangetoond daadwerkelijk protesten te hebben georganiseerd en geleid, noch dat zij werd overgeplaatst op haar werk en er werd ontslagen: “U beweerdde nochtans dat u het gezicht was van de protesten en dat u foto’s heeft die uw verklaringen onderschrijven (CGVS I.(...) 1 p.10; CGVS I.(...) 2 p.10-11,15). Betreffende uw ontslag is het eveneens opmerkelijk dat u daarvan geen bewijsstukken kan neerleggen, u daar ook nooit achter vroeg, evenals dat u enkel op basis van roddels en op staande voet zou zijn ontslagen (CGVS I.(...) 2 p.16-17). Bij de Whatsapp-afdrukken die naar uw protestactiviteiten verwijzen moet worden vastgesteld dat deze ongedateerd zijn en deze een gesolliciteerd karakter vertonen aangezien u hierbij expliciet vroeg om bewijzen aan te leveren van voornoemde activiteiten (zie ingediende documenten nr 50 van G.M.I.M.(...)). Derhalve is de bewijskracht van deze stukken erg beperkt.”

Gelet op voorgaande bevindingen moet worden vastgesteld dat verzoekster, behalve voor haar loutere deelname aan een manifestatie, zich volledig beroept op blote beweringen die zij als dusdanig niet aantoon. Samen gezien met de incoherente verklaringen van verzoekster en haar moeder en de onwetendheid van haar moeder omtrent haar politieke activiteiten, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat geen geloof kan gehecht worden aan het door verzoekster aangemeten activistisch politiek profiel en de beweerdde omvang ervan.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar beweerdde politiek profiel, in het bijzonder haar voorgehouden vier maanden durende blitzcarrière als protestorganisator, samen met het gegeven dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerdde vervolgingsfeiten, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij omwille hiervan problemen zou ondervinden vanwege de Venezolaanse autoriteiten of de SEBIN in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela.

5.9. Gelet op haar individuele omstandigheden, zijn er evenmin aanwijzingen dat verzoekster om een andere reden kan worden aangemerkt als een persoon die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime of andere actoren staat.

Wat betreft verzoeksters politieke activiteiten die wél worden aangenomen, in casu een loutere deelname aan een of meerdere manifestaties, blijkt dat deze uiterst beperkt zijn en kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat deze niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden louter omwille van een deelname aan manifestaties.

Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die hier een ander licht op werpen. Zo merkt zij onterecht op dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. Zoals hoger reeds is gebleken, kan in de landen-informatie echter niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Dit blijkt evenmin uit de door verzoekster bijgebrachte "Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I" van UNHCR van mei 2019. De Raad merkt op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel "depending on the circumstances of the individual case". Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking 'kunnen' komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk.

In casu slaagt verzoekster er niet in aannemelijk kan maken dat zij voor haar komst naar België omwille van haar deelname aan manifestaties door de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren zou zijn vervolgd of geïsoleerd. Er zijn geen negatieve indicaties dat zij omwille van haar deelname aan enkele manifestaties problemen zal ondervinden bij terugkeer naar Venezuela.

Verzoekster kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met haar eigen paspoort (NPO II, p. 24; map met documenten, nr. 1), hetgeen eveneens een bijkomende aanwijzing is dat zij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden of andere actoren staat omwille van haar deelname aan manifestaties.

5.10. Het onleesbaar psychologisch attest bijgebracht bij aanvullende nota is niet van die aard dat het de vooraangaande overwegingen in een ander daglicht stelt.

In haar aanvullende nota deelt verzoekster mee dat zij een hoog niveau van angst en stress kent, veroorzaakt door de constante opeenvolgende traumatische ervaringen in Venezuela. Ter staving hiervan legt zij een psychologisch attest neer, dat echter compleet onleesbaar is. Dat verzoekster psychische problemen kent, wordt met dergelijk stuk niet aangetoond, laat staan dat haar psychische situatie het gevolg is van traumatische gebeurtenissen voorgevallen in haar land van herkomst, met name de beweerde vervolgingsfeiten door de Venezolaanse autoriteiten.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat aan het voorgehouden vluchtrelaas en de beweerde omvang van verzoeksters politiek profiel geen geloof kan worden gehecht. Dat verzoekster psychische problemen zou kennen, iets wat hier niet onomstotelijk wordt aangetoond, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen.

Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekster haar beweerde psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar psychologische problemen.

5.11. Wat betreft de overige elementen die verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek bijbrengt, te weten haar vrees dat de vader van haar zoon bij een terugkeer naar Venezuela zal trachten hem van haar af te nemen, en de medische problemen die zij en haar moeder kennen, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

5.12. Waar verzoekster vreest dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela gearresteerd zal worden als landverrader omdat zij in het buitenland heeft verbleven en een beschermingsverzoek heeft ingediend, wijst de Raad op wat volgt.

Het wordt niet betwist dat verzoekster bij een terugkeer mogelijk zal worden gescreend en ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela heeft verlaten, dan wel er

naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van een verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Gelet op het voorgaande kan niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan worden vermoed dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant werden beschouwd, of van wie wordt vermoed dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen dat zij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stond, zoals reeds eerder werd uiteengezet. Het feit dat zij een periode in Mexico en België heeft verbleven en daar beschermingsverzoeken heeft ingediend, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor verzoekster aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer zou worden geviséerd of vervolgd.

Zoals reeds vermeld kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeksters beperkte politieke activiteiten, in casu een loutere deelname aan een manifestatie, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime of andere actoren. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoekster om deze reden bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden.

Het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat zij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5.13. In casu, het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Waar verzoekster zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat zij een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

6.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Zij stelt dat de schrijnende en mensonterende

situatie in haar land van herkomst niet kan worden genegeerd; de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en haar veiligheid te garanderen.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolg in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, waaronder de toegang tot voedsel, brengt verzoekster geen afdoende, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij, haar zoon en haar moeder bij terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij

zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op wat volgt: “U en uw moeder woonden in Venezuela in een appartement dat eigendom is van uw moeder en daar nog steeds beschikbaar is (CGVS I.(...) 2 p.6; CGVS Ir.(...)2 p.3,10; zie ingediende documenten nr 39 & 46 van G.M.I.M.(...)). Verder beschikt u in Venezuela over de helft van een perceel dat u hebt aangekocht, en heeft uw moeder tevens recht op een deel van een huis en een zaak die als erfenis door haar vader werd achtergelaten (CGVS I.(...) 2 p.6-7,14; CGVS Ir.(...)2 p.4; zie ingediende documenten nr 40 & 42 van G.M.I.M.(...)). U heeft bovendien een universitaire opleiding genoten (CGVS I.(...) 1 p.4; zie ingediende documenten nr 8 van G.M.I.M.(...)). Uit jullie verklaringen blijkt ook dat u en uw moeder toegang hadden tot de arbeidsmarkt, en dat uw broers, en uw echtgenoot eveneens werkzaam zijn (CGVS I.(...) 1 p.3,8,21; CGVS I.(...) 2 p.6-8,14; CGVS Ir.(...)1 p.3; CGVS Ir.(...)2 p.3-5; zie ingediende documenten nr 36 van G.M.I.M.(...)). Dat de relaties met uw broer(s) en echtgenoot van tijd tot tijd of inmiddels vertroebeld kunnen zijn (CGVS I.(...) 1 p.3; CGVS I.(...) 2 p.3; CGVS Ir.(...)1 p.3; CGVS Ir.(...)2 p.3), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u en uw moeder, die zo zelfstandig genoeg zijn, om jullie land van herkomst te verlaten en jullie verblijf in Mexico (CGVS I.(...) 1 p.6,22; CGVS I.(...) 2 p.13; zie ingediende documenten nr 9 van G.M.I.M.(...)) en reis naar België te organiseren, bij een terugkeer naar Venezuela het leven niet weer zouden kunnen opnemen. Dat het in Venezuela moeilijk kan zijn om weer werk te vinden (CGVS I.(...) 1 p.24) is een situatie die van toepassing is op alle Venezolanen en die geen afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen over uw opleidingsniveau, werkervaring en netwerk. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale en financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde of die van uw moeder ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u of uw moeder, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt.”

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster en haar moeder bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, oordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie op ex nunc-basis als volgt.

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds vermeld, kent de deelstaat Táchira, waarvan verzoekster afkomstig is, een hogere prevalentie van voornamelijk crimineel en politieel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 15 mei 2020, p. 23). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie in de deelstaat Táchira is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 15 mei 2020, p. 26-34; EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan maar kan slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

In casu is verzoekster afkomstig uit de deelstaat Táchira. Aldus gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in deze deelstaat willekeurig geweld wordt gebruikt.

In 2019 vielen er 1850 doden in de gehele grensregio (Amazonas, Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia en Apure) waarvan 692 personen in niet minder dan 484 gewapende confrontaties (EASO, p. 76). De cijfers maken geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers; evenmin zijn er aparte cijfers voor de deelstaat Táchira.

Er wordt niet ontkend dat deze gewapende confrontaties invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden ook tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking en intern ontheemden, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en op 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties.

Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat, strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate bij niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Venezuela, en de deelstaat Táchira, is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing, minstens toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst, in casu de deelstaat Táchira, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Waar verzoekster verwijst naar de UNHCR "Guidance Note on the outflow of Venezuelans" van 21 mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel "depending on the circumstances of the individual case". Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking "kunnen" komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. De overige door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: "Uw opleiding, identiteit, die van uw zoon en moeder worden verder niet betwist. Hetzelfde geldt voor de medische problemen waarmee u en uw moeder kamp(t)en. Het vliegticket van uw moeder toont enkel aan dat zij Venezuela heeft verlaten per vliegtuig. Dat u in Mexico (legaal) hebt verbleven, gewerkt, er een opleiding hebt gevolgd, uw zoon er naar school stuurde, en er bent gehuwd vormt evenmin een punt van discussie. Uw werk in het ziekenhuis evenals uw deelname aan één of meerdere manifestaties werd, zoals voorheen reeds aangehaald, niet betwijfeld. Evenmin wordt betwijfeld dat er vanuit de medische zorg en door medewerkers van uw ziekenhuis werd geprotesteerd in Venezuela. Doch kunnen zij niets veranderen aan de hierboven beschreven vaststellingen. De documenten die u voorlegt betreffende uw problemen in Mexico en de (onveiligheids)situatie aldaar doen niet ter zake aangezien uw vrees wordt beoordeeld ten aanzien van uw land van nationaliteit en herkomst, zijnde Venezuela. De Belgische documenten die aantonen dat uw zoon in België school loopt, zij het met eventuele moeilijkheden, vermogen evenmin iets te wijzigen aan voorgaande vaststellingen."

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan, gelet op het voorgaande, evenmin worden volgehouden.

10. De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Bijgevolg kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES